



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně GEOLINK Praha, a. s., IČ 649 49 761, se sídlem Kovářova 1166/3A, 150 00 Praha 5, zastoupené JUDr. Jiřím Svobodou, advokátem se sídlem Na Jarově č. 2425/4, 130 00 Praha 3, proti žalovanému Generálnímu ředitelství cel, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 14. 10. 2009, sp. zn. 1481/09-177600-021, č. j. 16937/09-1701-21,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně v období červen – září 2008 navrhla ve čtyřech případech propuštění zboží (molybdenu) do volného oběhu; zařadila je přitom do takové podpoložky kombinované nomenklatury, se kterou je spojena sazba dovozního cla 0 %. Zboží bylo propuštěno do volného oběhu, celnímu úřadu však vznikly pochybnosti o povaze zboží, proto je podrobil analýze a následně zahájil řízení o celním deliktu.

Rozhodnutím ze dne 26. března 2009 uložil Celní úřad Praha D5 žalobkyni pokutu 70 000 Kč za celní delikt: způsobila totiž, že jí bylo zboží propuštěno na základě nesprávných údajů (popisu zboží a zbožíového kódu); tím došlo k úniku na cle ve výši přesahující 2 300 000 Kč. Žalobkyně zařadila dovážené zboží do podpoložky kombinované nomenklatury 8102 97 00 (molybden – odpad a šrot, určeno v ocelářském průmyslu jako přísada k legování); celní úřad však po provedených laboratorních analýzách dospěl k závěru, že zboží mělo být zařazeno do podpoložky 8102 94 00 [molybden a výrobky z něho, včetně odpadu a šrotu – ostatní – netvářený (surový) molybden, včetně tyčí a prutů získaných

prostým slinováním], neboť nešlo o odpad vzniklý při výrobě nebo mechanickém opracování, ale o kvádry vytvořené slisováním molybdenového prášku pro další použití.

Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný dne 14. října 2009 a potvrdil rozhodnutí vydané v prvním stupni. Podle vysvětlivek k Harmonizovanému systému popisu a číselného označování zboží, verze 2007 (dále jen „vysvětlivky HS“), k číslu 8102 se metalurgie molybdenu podobá metalurgii wolframu; druhá část vysvětlivky HS k číslu 8101 stanoví pro wolfram (a tudíž i pro molybden) formu netvářeného kovu (např. v blocích, ingotech, slinutých tyčích a prutech) nebo jako odpad a šrot. Vysvětlivky HS k podpoložce 8102 94 00 odkazují na vysvětlivky HS k podpoložce 8101 94 00; tam patří i wolframový prášek lisovaný do tablet, kosočtverečných faset atd. pouze pro účely dávkování nebo pro přepravu. Žalobkyně tedy nedovázela šrot, ale slinutý kov, který – byť ve formě úlomků – stále představoval kov v jeho primární podobě slinuté do podoby kvádrů.

Závazné informace o sazebním zařazení zboží (ZISZ) se smí dovolávat pouze oprávněná osoba. Žalobkyně předložila k důkazu ZISZ vydané celními orgány Belgie a Nizozemska, podle nichž byl molybdenový šrot zařazen do podpoložky 8102 97 00. Popisy zboží v těchto ZISZ však nejsou jednoznačné, takže není jisté, že se jedná o stejné zboží. Naopak součástí spisu je česká ZISZ, která byla žalobkyni vydána pro předmětné zboží. Uvádění nesprávných údajů není podle celních orgánů naplněno pouze uvedením nesprávného zbožíového kódu, ale také nesprávným popisem zboží. Žalobkyní citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě se tu neužije, protože se týká zboží, které již bylo propuštěno do režimu volného oběhu; v této věci však o propuštění zboží vůbec nebylo rozhodnuto. Pokud je součástí rozhodnutí v celním řízení také podpoložka kombinované nomenklatury, neznamená to, že se rozhoduje o sazebním zařazení zboží: k tomu slouží institut ZISZ. Chtěla-li mít žalobkyně jistotu o sazebním zařazení zboží, mohla požádat o vydání ZISZ.

Ačkoli žalobkyně složila jistotu, není takto složená částka platbou cla; celní dluh skutečně vznikl, neboť nebylo odvedeno to, co odvedeno být mělo. Žalobkyně při dovozu nedodržela potřebnou míru opatrnosti; vyvinula sice určitou snahu vyhledat sazební zařazení zboží v již vydaných ZISZ, ale to nebylo dostatečné.

Žalobkyně v žalobě namítla, že žalovaný nepřihlédl k popisu zboží uvedenému v celních prohlášeních. Text vysvětlivek HS k číslu 8101 (wolfram) nelze použít pro výklad vysvětlivek HS k číslu 8102 (molybden) jen proto, že metalurgie molybdenu je podobná metalurgii wolframu: tato podobnost totiž není přiléhavá v případě odpadu nebo šrotu. Žalobkyně při zařazování zboží vycházela ze ZISZ vydaných belgickými a nizozemskými celními orgány. Nejenže popis zboží žalobkyně je prakticky totožný jako popis v těchto ZISZ, ale žalovaný měl k dispozici i vzorky a fotografie zboží žalobkyně, a mohl si tak pro účely srovnání vyžádat další potřebné (obrazové) informace od cizozemských orgánů v rámci unijního celního systému. I belgické a nizozemské orgány si při vydávání ZISZ musely obstarat analýzy zboží; ty si žalovaný měl vyžádat a měl je v řízení předložit (ne to žádat od žalobkyně, na kterou se tak nepřípustně přesouvá důkazní břemeno), neboť dosud nebylo vyjasněno, v čem se liší molybden popsáný v obou ZISZ od zboží žalobkyně. Ačkoli je závaznost ZISZ omezena pouze na účastníka konkrétního celního řízení, je proti smyslu unijního celního systému závazných informací, pokud se jiný účastník nesmí dovolávat informací v něm obsažených. Žalovaný se odvolává na závaznou informaci č. CZ 07-0817-2008 ze dne 17. prosince 2008, avšak tento důkaz nebyl v řízení proveden (tato ZISZ se krom toho netýká žalobkyně; ZISZ č. DEK/1202/05-011 se zase týká jiné komodity). Existují-li rozpory mezi cizozemskými a českou ZISZ týkající se stejného zboží, mělo být započato s jednáním o rozporných závazných informacích; to se nestalo.

Žalobkyně trvá na tom, že její zboží splňuje podmínky poznámky 8 ke třídě XV celního sazebníku, neboť jde o kovový odpad a šrot vznikající při výrobě nebo mechanickém zpracovávání kovů a o kovové předměty rozhodně nepoužitelné jako takové pro jejich zlomení, rozbití, opotřebení nebo z jiných důvodů. Zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku patří k náležitostem rozhodnutí o propuštění zboží do režimu volného oběhu a za jeho správnost odpovídá celní úřad; není možné to označovat za nesprávný údaj (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě, sp. zn. 22 Ca 409/98). Žalobkyně nesouhlasí s tím, že mohla projevit ještě větší míru opatrnosti: nebyl důvod, aby před dovozem žádala o českou ZISZ, pokud cizozemské ZISZ potvrzovaly její názor na charakter zboží. Celní dluh reálně nemohl vzniknout, neboť byl ve výši 100 % zajištěn složením jistoty, z níž již byly uhrazeny příslušné částky cla; nehrozilo tedy, že clo nebude uhrazeno. Žalobkyně proto navrhla, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech. K výkladu vysvětlivek HS k číslům 8101 a 8102 odkázal na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 27. listopadu 2008, C-403/07, ve věci *Metherma GmbH & Co. KG proti Hauptzollamt Düsseldorf*. Zásadním důkazem pro celní orgány byly výsledky analýzy celně technické laboratoře; ty žalobkyně nezpochybnila. S ohledem na tyto výsledky bylo nadbytečné doplňovat spis o dokumenty vztahující se k belgické a k nizozemské ZISZ. Pokud jde o ZISZ č. CZ 07-0817-2008, nepoužil ji žalovaný jako důkaz a nevyvozoval z ní žádné závěry. Součástí spisu je rovněž ZISZ č. CZ 14-0690-2008 vydaná Celním ředitelstvím Praha. V případě žalobkyně proběhla fyzická kontrola zboží za účelem ověření přijatého celního prohlášení; celní úřad měl pochybnosti o správnosti údajů uvedených v celním prohlášení, a proto zvýšil požadovanou jistotu. Pokud bylo zboží nakonec propuštěno do volného oběhu, nelze to vykládat tak, že tím byly autoritativně stvrzeny údaje uvedené v celním prohlášení. Skutková podstata deliktu byla naplněna, protože žalobkyně skutečně nezaplatila dovozní clo – pouze zajistila celní dluh složením celní jistoty. Sankce tak byla uložena po právu, její výše byla řádně zdůvodněna. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Podáním ze dne 17. dubna 2013 žalobkyně soudu sdělila, že u Nejvyššího správního soudu uspěla v řízeních, která se týkala rozhodnutí o závazných informacích o sazebním zařazení zboží; žalovaný nato zrušil tato rozhodnutí a vrátil věc Celnímu úřadu pro Olomoucký kraj jako správnímu orgánu prvního stupně. Pokud bude vydána ZISZ vyhovující sazebnímu zařazení do podpoložky 8102 97 00 (jaké již v roce 2008 zvolila žalobkyně), nemůže rozhodnutí o celním deliktu obstát.

Celní úřad pro Olomoucký kraj pak skutečně vydal dne 26. července 2013 tři nové ZISZ, podle nichž patří zboží do podpoložky 8102 97 00; žalobkyně má tedy nadále za to, že se nedopustila tvrzeného nesprávného sazebního zařazení zboží.

Žalovaný k dotazu soudu dne 5. prosince 2013 sdělil, že po propuštění zboží žalobkyně do volného oběhu v období červen – září 2008 byl vyměřen celní dluh. Odvolání proti platebním výměrům bylo zamítnuto, Krajský soud v Ostravě toto rozhodnutí zrušil, avšak Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, a ten poté žalobu zamítl. Celní dluh byl tedy vyměřen po právu. Rozhodnutí o celním deliktu je pak založeno na totožném skutkovém stavu, prokázaném laboratorními rozborů. Nově vydané ZISZ na tuto věc nijak nedopadají – byly vydány až 26. července 2013 a nemají retroaktivní účinnost, tj. nebyly účinné v době dovozu. Kromě toho byly nové ZISZ vydány i na jiném skutkovém základě (při jejich vydání nebyly hodnoceny zcela totožné podklady, včetně analýz odebraných vzorků).

Žaloba není důvodná.

Pokuta byla žalobkyni uložena podle § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona (ve spojení s § 299 odst. 2 celního zákona). Podle tohoto ustanovení poruší celní předpisy ten, kdo způsobí,

že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů (u žalobkyně se podle výroku rozhodnutí jednalo o „*nesprávné údaje*“). Žalobkyně s touto kvalifikací svého jednání nesouhlasí. Jednak se domnívá, že nesprávným údajem může být pouze konkrétní věcný údaj vyjadřující např. množství či povahu zboží, nikoli údaj o zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku; jednak trvá na tom, že zařadila zboží správně, o čemž svědčí i nově vydané ZISZ.

Soud nesouhlasí s úzkým pojetím pojmu „*nesprávný údaj*“, jak ho prezentuje žalobkyně. Na podporu svého tvrzení se žalobkyně dovolává rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. června 1999, sp. zn. 22 Ca 409/98, v němž soud uvedl: „*Za nesprávné nebo neúplné údaje lze považovat pouze údaje, které se týkají zboží jako takového, např. jeho kvality, materiálu, druhu, množství, ceny ap., ale nikoliv zařazení zboží pod podpoložku celního sazebníku a stanovení celní sazby u správně identifikovaného zboží. Tyto údaje jsou náležitostmi rozhodnutí o propuštění zboží do režimu volného oběhu (...), a pokud v jednotné celní deklaraci uvedl deklarant správně všechny potřebné údaje, má tak celní úřad k dispozici všechny doklady pro zařazení do podpoložky celního sazebníku a následná kontrola ve vztahu k této skutečnosti nemůže přinést žádné nové rozhodné skutečnosti. Za této situace odpovídá za správnost zařazení zboží do celní podpoložky celní úřad.*“

Tento názor je však ojedinělý a nebyl pozdějšími rozhodnutími soudů nijak potvrzen. Naopak novější judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla k tomu, že předmětem následné kontroly může být rovněž otázka správnosti zařazení zboží pod položku celního sazebníku (č. 1059/2007 Sb. NSS). Z odůvodnění tohoto rozsudku je zřejmé, že krajský soud v této věci k žalobě celního deklaranta zrušil dodatečný platební výměr na clo a daň z přidané hodnoty; měl totiž za to, že ve věci nemohla být provedena následná kontrola, protože jejím cílem je přesvědčit se o pravdivosti údajů uvedených v celním prohlášení (tedy údajů týkajících se zboží jako takového – tj. jeho kvality, materiálu, množství apod.), nikoli však přezkoumávat zařazení zboží pod položku celního sazebníku. Nejvyšší správní soud však rozsudek krajského soudu zrušil; mj. nesouhlasil se závěrem krajského soudu, podle nějž za správnost zařazení zboží nese odpovědnost celní úřad, který zařazení pod položku celního sazebníku „schválil“. Předmětem rozhodování celního úřadu o propuštění zboží do určitého režimu totiž není schvalování celního zařazení zboží; to plyne i z usnesení Ústavního soudu ze dne 12. června 2001, sp. zn. II. ÚS 68/01. (Ke stejným závěrům dospěl i Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém rozsudku ze dne 1. srpna 2003, sp. zn. 15 Ca 88/2001, dostupném v Aspi.) NSS zdůraznil, že celní orgány nemohou při každém dovozu důkladně přezkoumávat zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku ještě předtím, než rozhodnou o propuštění do navrhovaného celního režimu; ostatně to by nebylo ani v zájmu dovozců.

Městský soud k tomu podotýká, že v této věci se neuplatní ani náleze Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 163/02, publikovaný pod č. 169/2004 Sb. ÚS: tam totiž podle záznamu na celním prohlášení nebyla provedena pouze kontrola zboží, ale „kontrola vnitřní úplná“ (tj. včetně dokladů, údajů nebo celního prohlášení). Naproti tomu v nyní projednávané věci sice celní úřad propustil žalobkyni zboží do volného oběhu, ovšem až poté, co žalobkyně složila jistotu ve výši 100 % hodnoty zboží; zároveň byl také celně technické laboratoři zaslán vzorek k analýze, z čehož jsou dostatečně zřejmé pochybnosti celního úřadu o správném zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku.

Rovněž lze poukázat na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. ledna 2002, sp. zn. 30 Ca 62/2001, dostupný v Aspi, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o totožném celním deliktu jako v nyní projednávané věci. Nesprávnými údaji ve smyslu § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona byly i zde údaje v řádcích 31 a 33 celního prohlášení, tj. popis zboží a zbožíový kód odpovídající příslušné podpoložce celního sazebníku. Stejně tak NSS ve svém rozsudku ze dne 14. ledna 2005, sp. zn. 4 Afs 26/2004, publikovaném na

www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že celního deliktu spočívajícího v uvedení nesprávných údajů se deklarant může dopustit i uvedením nesprávných údajů v řádcích 31 a 33 celního prohlášení.

Soud nemůže přisvědčit žalobkyni ani v tom, že zařadila zboží do správné podpoložky celního sazebníku, o čemž podle ní svědčí i nově vydané ZISZ.

Soudní řízení, v jejichž základu jsou v úvodu zmíněné čtyři dovozy molybdenových tyčí v období červen – září 2008, proběhla, případně se stále odvíjejí, ve třech samostatných větvích.

1. (ZISZ) Proti původním ZISZ, podle kterých patří zboží do podpoložky 8102 94 00, podala žalobkyně odvolání, s nimiž neuspěla, a poté tři správní žaloby, které městský soud zamítl (sp. zn. 9 Ca 146/2009, 9 Ca 147/2009 a 7 Ca 24/2009). Nejvyšší správní soud zrušil rozsudky městského soudu i všechna rozhodnutí žalovaného (2 Afs 48/2012, 2 Afs 49/2012 a 2 Afs 51/2012). Žalovaný nato zrušil původní ZISZ; celní úřad pak vydal nové ZISZ, podle nichž má být zboží zařazeno do podpoložky 8102 97 00. (Žalobkyně nebyla spokojena s tím, že nové ZISZ jsou účinné až od okamžiku jejich vydání, tj. od července 2013; i proti těmto ZISZ tedy podala odvolání a poté správní žalobu, která je u městského soudu vedena pod sp. zn. 8 Af 62/2013.)
2. (celní dluh) Proti dodatečným platebním výměrům na clo, které byla žalobkyně povinna zaplatit při propuštění zboží do volného oběhu, podala žalobkyně odvolání a poté žalobu. Té Krajský soud v Ostravě vyhověl (22 Ca 277/2009) a rozhodnutí žalovaného zrušil; rozsudek krajského soudu však zrušil NSS (1 Afs 20/2011) a krajský soud v novém řízení žalobu zamítl (22 Af 86/2011). Proti novému rozsudku krajského soudu nebyla podána kasační stížnost.
3. (celní delikt) V nyní projednávané věci přezkoumává městský soud rozhodnutí o celním deliktu, které vychází z toho, že žalobkyně nesprávně zařadila zboží do podpoložky 8102 97 00, ačkoli správně mělo být zařazeno do podpoložky 8102 94 00.

Je zřejmé, že věc celního deliktu úzce souvisí s věcí závazných informací o sazebním zařazení zboží i s věcí celního dluhu. Obecně vzato by bylo možno říci, že pokud žalobkyně zařadila zboží nesprávně, právem jí byl doměřen celní dluh a právem též byla potrestána za správní delikt. Pokud ovšem zařadila zboží správně, logicky jí ani neměl být doměřen celní dluh a nemůže být trestána za správní delikt. Celá záležitost je ale složitější, protože jednotlivá rozhodnutí celních orgánů přezkoumávaly v různé době různé správní soudy – někdy v jedné, někdy ve dvou instancích – a dospívaly přitom k různým závěrům. Žalobkyně ve svých podáních zdůrazňuje pouze to, že v důsledku rozhodnutí správních soudů byly vydány nové ZISZ odpovídající jejímu vlastnímu původnímu zařazení; je proto přesvědčena, že ve svých celních prohlášeních neuvedla nesprávné údaje. Nezmiňuje se však o tom, že rozhodnutí ve věci jejího celního dluhu (které je založeno na tom, že zboží náleží do podpoložky 8102 94 00, a tedy podléhá clu) bylo rovněž přezkoumáno správními soudy a shledáno správným.

Pro městský soud v této věci není tolik podstatné, jaký procesní osud stihl jednotlivá rozhodnutí celních orgánů: tímto hlediskem by se ostatně nemohl řídit, protože původní ZISZ byly zrušeny (jednou provždy), kdežto rozhodnutí ve věci celního dluhu obstálo (i zde platí, že již definitivně). To samo o sobě působí nesoulad, který nelze nijak argumentačně uhladit. Důležitější však je, z jakých důvodů byla správní rozhodnutí rušena či byly správní žaloby (kasační stížnosti) zamítány.

Ve sporu (1) týkajícím se samotných ZISZ sice NSS zrušil rozsudky městského soudu (který zamítl žaloby a ztotožnil se s argumentací celních orgánů), nikoli ovšem proto, že by nesouhlasil s hmotněprávními názory celních orgánů a městského soudu, ale z důvodů procesních. Celní orgány podle NSS pochybily, pokud při dokazování nepostupovaly podle správního řádu; žalobkyně tak nebyla vyrozuměna o provádění zkoušky celně technické laboratoře ani o jejích výsledcích a dozvěděla se o nich až z vydané ZISZ. Z rozhodnutí celních orgánů není podle NSS jasné, jaká konkrétní skutková zjištění v celním řízení vedla k závěru, že zboží bylo nesprávně zařazeno do podkategorie *odpad a šrot*; zejména se celní orgány nevypořádaly s tím, že ZISZ vydané pro žalobkyni zařazují zboží jinak než zahraniční ZISZ, které žalobkyně předložila. Městský soud pak pochybil tím, že nepovažoval za možné, aby se žalobkyně dovolávala zahraniční ZISZ, byť i jen jako důkazního prostředku. K samotnému sazebnímu zařazení zboží se však NSS nevyjádřil, kasační námitky totiž mířily proti procesnímu postupu celních orgánů, a otázka správného zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku tak byla nad rámec rozhodování NSS (viz odůvodnění rozsudku NSS na str. 28 ve druhém úplném odstavci).

Jak už bylo výše řečeno, NSS svými rozsudky nezrušil pouze rozsudky městského soudu, ale také rozhodnutí žalovaného o odvoláních. Žalovaný následně zrušil původně vydané ZISZ a celní úřad vydal ZISZ nové, v nichž bylo zboží zařazeno do podpoložky 8102 97 00. Důvod tohoto postupu není ze spisu zřejmý; podstatné ale je, že NSS celním orgánům nic takového nepřikázal. Ve svém rozsudku nedospěl k závěru, že celní orgány měly přijmout zařazení zboží do podpoložky 8102 97 00, jak to žalobkyně navrhovala ve svých celních prohlášeních. Činit takové závěry by bylo předčasné; teprve po řádném dokazování, jehož provedení NSS celním orgánům uložil, měla být vydána nová ZISZ.

Ve sporu (2) týkajícím se celního dluhu sice Krajský soud v Ostravě zrušil rozhodnutí, jimiž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti dodatečným platebním výměrům, ovšem z jeho rozsudku neplyne, že by nesouhlasil se sazebním zařazením zboží provedeným celními orgány a že by ve shodě se žalobkyní považoval za správné zařazení do podpoložky 8102 97 00. Důvodem zrušení byla nepřezkoumatelnost: krajský soud totiž v napadených rozhodnutích postrádal odpověď na otázku, k čemu se zboží obvykle používá a zda je takto použit lze. NSS zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě proto, že nepřezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí nespatořoval. Celní orgány se podle NSS dostatečně zabývaly objektivními charakteristikami zboží; nevycházely přitom pouze z účelu uvedeného v celním prohlášení, jak dovozuje krajský soud.

Dále se však NSS (na rozdíl od sporu týkajícího se závazných informací o sazebním zařazení zboží) věcně zabýval správným zařazením zboží do podpoložky celního sazebníku – tedy onou hmotněprávní otázkou, která je jádrem probírané žalobní námitky. S ohledem na to, že městský soud tu cituje rozsudek NSS vydaný přímo ve věci žalobkyně, s jehož závěry se ztotožňuje, nepovažuje za účelné do svého vlastního rozsudku opisovat veškeré relevantní pasáže kombinované nomenklatury celního sazebníku a vysvětlivky k příslušným podpoložkám, které jsou již obsaženy v onom rozsudku NSS (i ve velmi stručném a přehledném pojetí NSS to činí bezmála dvě strany textu).

NSS dospěl k závěru, který sdílí i městský soud, a sice že objektivní charakteristika zboží nesplňuje definiční znaky odpadu a šrotu ve smyslu poznámky 8 písm. a) k třídě XV: nejednalo se totiž o kovový odpad a šrot vznikající při výrobě nebo mechanickém zpracování kovů anebo o kovové předměty rozhodně nepoužitelné jako takové pro jejich zlomení, rozbití opotřebení, nebo z jiných důvodů. Odpad z molybdenu je naopak použitelný bez ohledu na jeho fyzikální stav jako přísada při výrobě oceli, přičemž slinování odpadu do briket není současně nutnou a nezbytnou podmínkou pro jeho další bezprostřední užití. Otázka, zda byl

molybdenový prášek slinován do briket za účelem manipulace či přepravy, nemění nic na tom, že zboží patří do podpoložky 8102 94 00 kombinované nomenklatury.

NSS dále poukázal na to, že závěry celních orgánů jsou rovněž v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Soudní dvůr v rozhodnutí ve věci C-403/07 *Metherma GmbH & Co. KG v Hauptzollamt Düsseldorf* uvedl, že wolframové nebo molybdenové tyče získané prostým slinováním spadají do podpoložek 8101 91 10 a 8102 91 10 (pozn.: resp. do podpoložek 81019400 a 81029400 podle nomenklatury účinné v době rozhodné pro nyní posuzovaný případ). Takové tyče, jaké představují netvářenou (surovou) formu dotyčných kovů, a nikoli výrobky z těchto kovů, nemohou být přepracovány roztlučením či rozdrcením na šrot spadající do podpoložek *Odpad a šrot*. U zboží žalobkyně přitom šlo právě o molybdenový prášek slinovaný do šedých kvádrů různé délky, ulomených do nepravidelného tvaru; zmíněný rozsudek tak dopadá i na tuto věc.

Závěr NSS, s nímž se ztotožňuje i městský soud, lze shrnout do právní věty, kterou NSS ke svému rozsudku vytvořil: „Dle kombinované nomenklatury uvedené v příloze I nařízení Rady EHS č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku ve znění nařízení Komise (ES) č. 1214/2007, kterým se mění příloha I nařízení č. 2658/87, spadají molybdenové tyče určené v ocelářském průmyslu jako přísada k legování do její podpoložky 8102 94 00. Takové tyče, jež představují netvářenou (surovou) formu dotyčného kovu, a nikoli výrobek z tohoto kovu, nemohou ani po rozdrcení či roztlučení spadat do podpoložky 8102 97 00 (*Odpad a šrot*) uvedené kombinované nomenklatury.“

Celní orgány tedy nepochybily, pokud na základě analýzy celně technické laboratoře dospěly k závěru, že zboží patří do podpoložky 8102 94 00 a že zařazení do podpoložky 8102 97 00, které provedla žalobkyně, je nesprávné.

Žalobkyně dále v žalobě namítala procesní vady: celní orgány se totiž podle ní nedostatečně vypořádaly se zahraničními ZISZ, které předložila a podle nichž postupovala. Ani tato námitka není důvodná; ačkoli celním orgánům lze v tomto ohledu vytknout pochybení, nejde o vadu, která by v tomto konkrétním případě mohla mít vliv na zákonnost.

Jak uvedl NSS ve výše citovaných rozsudcích 2 Afs 48, 49 a 51/2012 týkajících se ZISZ, celní orgány se neměly omezit na konstatování, že popis zboží v zahraničních ZISZ není jednoznačný, a proto je nelze srovnávat se zbožím žalobkyně, které analyzovala česká celně technická laboratoř – ale měly kromě popisu zboží porovnat i obrazové přílohy zahraničních ZISZ s fotografiemi a vzorky zboží dovezeného do České republiky.

I v nyní přezkoumávaném řízení o celním deliktu se celní orgány vyjádřily k existenci zahraničních ZISZ stejným (tj. nedostatečným) způsobem jako v řízení týkajícím se ZISZ. Pro městský soud je ale v této věci významnější, že NSS (v řízení týkajícím se celního dluhu) již vyslovil závazný hmotněprávní názor na to, do jaké podpoložky celního sazebníku má být zboží dovezené žalobkyní zařazeno. Městský soud nemůže zrušit rozhodnutí o celním deliktu na základě námítky, podle níž se měly celní orgány řádně zabývat navrženými důkazními prostředky (tedy zahraničními ZISZ), v situaci, kdy již vyslovil závazný právní názor na to, kam má být zboží zařazeno – tedy v souladu s NSS potvrdil, že celní orgány posoudily jeho zařazení správně. Případné nové řízení ve věci celního deliktu by totiž nemohlo vést k ničemu jinému, než že by celní orgány obšírněji zdůvodnily, proč nemůže obstát zařazení navrhované žalobkyní (a přijaté v předložených zahraničních ZISZ); stěží by se ovšem mohly odchýlit od zařazení zboží do podpoložky 8102 94 00, neboť zmíněná hmotněprávní argumentace NSS (v této věci převzatá městským soudem) již neponechává žádný prostor pro úvahy odlišné.

Pro úplnost městský soud dodává, že procesní vady celního řízení byly pro NSS důvodem zrušení napadených rozhodnutí ve věci ZISZ; vydané ZISZ ale nebyly podkladem pro

rozhodnutí celních orgánů vydaná ve věci celního deliktu – tím byly samotné analýzy, resp. stanoviska celně technické laboratoře. Žalobkyně i v nyní projednávané věci argumentuje nově vydanými ZISZ, které zařazují zboží do podpoložky 8102 97 00; příznačné však je, že celní orgány při vydávání nových ZISZ vycházely pouze z údajů uvedených v žádostech o ZISZ a z předložených fotografií, ovšem k zahraničním ZISZ nepřihlížely, neboť ty již mezitím pozbyly platnosti. Je tedy zřejmé, že změna právního názoru celního orgánu v řízení ve věci ZISZ není v žádné příčinné souvislosti s rozsudky NSS ve věcech 2 Afs 48, 49 a 51/2012. Tento nový právní názor nevzešel z nápravy procesních vad a z doplnění dokazování (což celním orgánům uložil NSS); stejně tak z nových rozhodnutí ve věci ZISZ není zřejmé, jak se celní orgány vypořádaly s dříve vydanými stanovisky celně technické laboratoře. Úhrnem vzato postrádají nová rozhodnutí ve věci ZISZ jakékoli relevantní zdůvodnění, které by mohlo osvětlit úvahy celních orgánů a důvod změny jejich právního názoru, a kterého by se tak bylo možno dovolávat pro účely jiných souvisejících řízení.

Důvodná není námitka, podle níž celní dluh nevznikl, neboť byl ve výši 100 % zajištěn složením jistoty. Žalobkyně má pravdu v tom, že za těchto okolností nehrozilo, že by clo nebylo zapláceno; skutková podstata deliktu, za jehož spáchání jí byla uložena pokuta, však nespočívá ve způsobení vzniku celního dluhu, ale v tom, že deklarant dosáhne propuštění zboží na základě nesprávných či nepravdivých údajů v celním prohlášení. Znakem skutkové podstaty tohoto deliktu není ani způsobení jakékoli jiné škody. Při stanovení výše pokuty tedy nelze přihlížet k tomu, že celní dluh byl dostatečně zajištěn a hned po vyměření uhrazen ze složené jistoty.

Žalobkyně se svými žalobními námitkami neuspěla; soud proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. ledna 2014

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková